

- 1) "כתב ההתחייבות" למהלך של "אחרי המעשים נמשכים הלבבות" מעביר את האדם מזרות לזהות
- 2) בהעדר התחייבות זו נוצר מהלך של כיבוש ושלטון יחיד מלווים התנגשויות בלתי פוסקות.
- 3) "גירושין" או "גישורין"? הלקח המכאיב של בלעם. שרירות הלב והתנפצות האגו עד הכרה בזולת והכרת טובתה של אתונו.
- 4) הלקח הכואב של המריבה מדרבן את האדם לנסות דרכי שלום של נתינה והענקה-(שפת הנשמה).
- 5) *שתי רמות של עונג החיצוני והפנימי קבלה ונתינה.
- 6) העונג החיצוני מחריף את תחושת החוסר ("יש לו מנה רוצה מאתיים")= הגברת הצימאון הנשמתי "כשותה מים מלוחים"
- 7) המבוי הסתום בדרך לאושר מוליד תכסיסי חיצוניות שהם שיפור חיצוני אבל לא פנימי מהותי.
- 8) תחושת אכזבה ומועקה על העדר אושר ונוסף על זה הרגשה של חוסר ניצול כוחות מוסריים ורוחניים שלא באו לידי ביטוי תחת שלטון העריצות של הסיפוקים החומריים.
- 9) בתרבויות שהחומרנות חוגגת דווקא שם החיפוש אחר משמעות חזק יותר ולעיתים עד כדי אובדן דעת
- 10) סיפור החכם והתם מוכיח שיסוד האושר אינו בהתפארות אלא בקשר לעצמיות החיים האלוקית.
- 11) "צורת האדם לזולתו"- (דעת חוכמה ומוסר)
- 12) מצווה רטו ספר החינוך-מצוות פאה:
- "אין ספק כי בהותיר האדם חלק אחד מפרותיו בשדה ויפקירם (למטרה והתכוונות) שיהנו בו הצריכים) הדגשה על זיהוי הצורך והתשוקה של הנצרכים)**
- תראה בנפשו שובע רצון ורוח נכון ומבורך (כי זה חוק הנפש ותשמח במלאותה חוקה) וכי היתברך השביע בטובו (זה נוסף על אושר התאמתה לחוקה) וגם נפשו בטוב תלין (שאי אפשר להזיק נפשו לרוב חוסנה) והמאסף הכול אל הבית (אל נקודתו הפרטית שלא מבחין זולתו דבר) ולא ישאיר אחריו ברכה (אחר שלקת רק את הנצרך לקיומו) שיהנו בו האביונים (שהגאתו הפרטית מכחישה העונג הנפשי לשמחת האביונים) אשר ראו השדה והתאוו תאוה אליה למלא נפשם בה כי ירעבו ("ראו" "התאוו" "רעבו" אינו רואה הכלי הריקן שנוצר ותשוקתו להימלא) יורה בנפשו בלי ספק רוע לב ונפש רעה תבואהו" (מין מצא מינו)**
- 13) "יותר ממה שהעגל רוצה לינוק הפרה רוצה להניק" (פסחים קיב.)---הקבלה הינה עשיית חסד עם הנתינה קבלת העגל היא משנית ביחס לנתינה. למה יש עניים כדי שנהנה אנו מהם.
- 14) "מה שאכלנו יהיה לשובעה ומה ששתינו יהיה לרפואה ומה שהותרנו יהיה לברכה"
- הקושי להותיר נובע מזה שאכילתו ושתינו של האדם הם מותריות ולא לתכלית השובע והרפואה אבל שהן לתכליתן אז ההותרה אפשרית ונחשקת ומה עוד לא מחסרת דבר אלא מוסיפה. וכן בברכת האורח אומרים ויהיה כשולחנו של אאעה ולא יחסר ממנו כל טוב שאאעה היה גותן כי השיג שזה מידת בוראו לכן לו חסר לו מאום—"נתן פיזר לאביונים וצדיקתו עומדת לעד" שלא יחסר לו לתת צדקה לעד כשיתן ויפזר לאביונים בכוננת הטבה שלמה.
- 15) זיהוי ה"דופק הנסתר" של חשק ההטבה תלוי במידת הרגיעה של האדם משטף החיצוניות.
- 16) הזדמנויות הנתינה האין סופיות בבית ומחוצה לו כמרגליות זרוקות באשפה שאינן מנוצלות.
- "מצא אישה מצא טוב ויפק רצון מה"-** בגלל ריבוי הזדמנויות לתת
- 17) "הלא טוב לך אנוכי מעשרה בנים"- ההבדל בין הנהגת פנינה להנהגת אלקנה פנינה דיברה על החסרון בבנים אבל מבלי ללבות אותו על ידי שביעת המותרות ואלקנה עורר אותו על ידי נתינת ההרגשה שיש לחנה הכל מצד אהבתו ונתינתה לה ולמה לא תמיר זאת ברצונה לבנים ומזה התפעלה והבינה שלא חסר לה דבר ובעצם חסר לה הכל. היינו נתינה!!!!
- 18) "וחנה היא מדברת על ליבה" שמואל א א-יג (ברכות לא:)
- על עיסקי ליבה. אמרה לפניו: ריבונו של עולם! כל מה שכראת באישה לא בראת דבר אחד לבטלה. עיניים לראות אזניים לשמוע..דדים אלה שנתת על ליבי למה לא להניק בהן תן לי בן ואניק בהן.
- 19) תפילת חנה נבעה מעומק הרצון להעניק. תפילה חדשה וממנה לומדים הלכות תפילה.